

## POSTANOWIENIE

20 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 20 marca 2026 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa G.H.  
przeciwko B.C.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na skutek skargi kasacyjnej G.H.  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z 15 listopada 2023 r., I ACa 507/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1260 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce odpisu tego postanowienia.

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Bielsku Białej oddalił powództwo G.H. przeciwko pozwanej B.C. o zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia określonej treści, przepraszającego powódkę za naruszenie przez pozwaną jej dóbr osobistych i zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 10 000 zł.

Apelacja powódki od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 15 listopada 2023 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka podniosła, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania wskazanych w podstawach skargi kasacyjnych (art. 382 w zw. z art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 391 k.p.c. oraz art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. i art. 391 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c.), przy czym naruszenie to, jest zdaniem skarżącej, niewątpliwe i zauważalne dla każdego prawnika.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności obligowało powódkę do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego,

naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez studiowania akt sprawy i prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście sprzecznego z prawem i nieprawidłowego orzeczenia, które z tych przyczyn nie może się ostać w obrocie prawnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18).

W nawiązaniu do tych, powszechnie aprobowanych w orzecznictwie i doktrynie wymagań, jakim powinna odpowiadać przytoczona przyczyna kasacyjna, należy w pierwszym rzędzie wskazać, że art. 327<sup>1</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczy elementów składowych uzasadnienia sądu pierwszej instancji, tymczasem skarżąca sformułowała we wniosku o przyjęcie skargi zarzuty dotycząc treści i konstrukcji uzasadnienia Sądu Apelacyjnego, którego elementy reguluje nie ten przepis lecz niepowołany przez skarżącą art. 387 § 2<sup>1</sup> k.p.c. Wadliwość ta uniemożliwia Sądowi Najwyższemu odniesienie się do tego elementu wniosku o przyjęcie skargi (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.). Co do zarzutu rażącego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., należy odwołać się do ugruntowanego poglądu, że skarżący powinien wykazać oczywistość naruszenia określonej regulacji w sposób odrębny i samodzielny, bez prostego odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, które nie podlegają badaniu na etapie tak zwanego przedsądu. Wniosek nie spełnia tego wymagania. Niezależnie od tego należy przypomnieć, że z, określonej w art. 378 § 1 k.p.c., powinności sądu drugiej instancji wynika nie tyle konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji, ile odniesienia się do sformułowanych w

apelacji zarzutów i wniosków w taki sposób, z którego wynika, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, OSNC 2012 r., nr 12, poz. 144 i z 4 września 2014 r., II CSK 478/13, OSNC–ZD 2015 r., nr D, poz. 64).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art.398<sup>9</sup> § 2 oraz art. 98 w zw. z art. 108 i art.398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

Agnieszka Piotrowska

(A.D.)

[SOP]